

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Constantin Gurschi,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Căușeni din 21 februarie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 18 iunie 2013, declarat inculpatul

*Moisei Victor Mihail, născut la
03 ianuarie 1969 în s. Tănătari, r-nul Căușeni, domiciliat în
or. Bender, str. Odesei 4, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale;*

	<i>Termenul de examinare a cauzei</i>
<i>în instanța de fond:</i>	<i>07 septembrie 2012 - 21 februarie 2013,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>13 martie - 18 iunie 2013,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>10 decembrie 2013 - 19 februarie 2014;</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Căușeni din 21 februarie 2013, Moisei Victor a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal la 200 de ore muncă neremunerată în folosul comunității și în baza art. 179 alin. (2) Cod penal la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ceea ce constituie 10.000 lei, cu executarea pedepselor aplicate desinestătător, conform art. 84 alin. (3) Cod penal.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Gîlcă Maria prejudiciul moral în sumă de 20.000 lei și 3000 lei cheltuieli suportate pentru asistența juridică.

2. În fapt, instanța a constatat că la 13 ianuarie 2012, în jurul orelor 20:30, inculpatul Moisei Victor, fiind în stare de ebrietate, a pătruns fără permisiunea fostei sale concubine Gîlcă Maria în domiciliu acesteia din s. Fîrlădeni, r-nul Căușeni. La cererea ultimei de a părăsi domiciliul a refuzat categoric și, exprimîndu-se cu cuvinte necenzurate, a aplicat față de ea violență aplicîndu-i lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului. Acțiunile inculpatului au fost stopate abia după intervenția surorii părții vătămate, Buza Elena, soțului ultimei, Buza Sergiu, precum și a lui Cojocaru Iurie, care l-au scos pe inculpat după poarta gospodăriei, unde acesta, continuîndu-și acțiunile infracționale, a început să insulte persoanele

menționate, exprimându-se în adresa lor cu cuvinte necenzurate și aplicându-le lui Gîlcă Maria, Buza Elena și Buza Sergiu lovituri cu bastonul care-l avea în mîină peste diferite părți ale corpului pînă ce Buza Sergiu i-a smuls bastonul din mîină. În rezultatul maltratării lui Gîlcă Maria i-au fost cauzate vătămări corporale medii, Elenei Buza vătămări corporale ușoare, iar lui Buza Sergiu vătămări corporale fără cauzarea de daune sănătății.

Tot el, în aceiași zi, în cadrul comiterii infracțiunii descrise, i-a aplicat lui Gîlcă Maria lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, trăgînd-o și de mîini, cauzîndu-i leziuni corporale sub formă de luxație a articulației himero-scapulare stîngi, edem a țesuturilor moi a membrului superior stîng, echimoze a membrului superior drept și celor inferioare, care reieșind din durata tratamentului ambulatoriu condiționează o îndelungată durată a sănătății și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare corporală medie.

Tot el, la 10 iunie 2002, în jurul orei 17.30, fiind în stare de ebrietate, a pătruns în domiciliul cet. Gîlcă Maria, locuitoare a s. Fîrlădeni, r-nul Căușeni, unde între ei s-iscat o ceartă. În cadrul acestei cerți Gîlcă Maria de mai multe ori a insistat ca dînsul să părăsească domiciliul său, însă Moisei Victor categoric a refuzat, amenințînd-o pe Gîlcă Maria și mama acesteia, Gîlcă Ana, cu aplicarea violenței. Acțiunile acestuia au fost curmate numai la intervenția inspectorului de sector Anatolie Roșca, care văzînd că Moisei Victor ignoră cerințele Mariei Gîlcă de a părăsi domiciliul ei, l-a scos pe acesta cu forța din domiciliu.

Instanța a reținut că probele din dosar dovedesc pe deplin vinovăția inculpatului.

Afirmația ultimului că el nu putea s-o lovească pe Gîlcă Maria cu piciorul deoarece la acel moment piciorul era fracturat și se afla în ghips, este neîntemeiată. Leziunile corporale depistate la Gîlcă Maria și anume luxația articulației himero-scapulare stîngi au fost provocate nu de la lovitură, dar de la tragerea și răsucirea mîinii de către inculpat. Acest fapt este confirmat atît de partea vătămată, cît și prin rapoartele de expertiză medico-legală.

Deasemenea, nu poate fi luată în considerație și afirmația inculpatului că mîna victimei Gîlcă Maria a fost fracturată cu mult înainte de petrecerea acestui conflict. Faptul că luxația articulației la mîna stîngă a fost provocată în timpul conflictului se probează prin declarațiile părților vătămăte, rapoartele de expertiză medico-legală, care confirmă că luxația a avut loc cu cîteva ore înainte de a se adresa la spital, unde i-a fost acordat ajutorul medical necesar.

Argumentele apărării privitor la faptul că domiciliul violat de fapt nu aparține părții vătămăte Gîlca Maria, ci mamei acesteia, Gîlcă Ana, iar cauzele penale au fost pornite în lipsa plîngerii ultimei și, respectiv toate actele procesuale sunt nule, nu are niciun suport juridic, dat fiind că Gîlcă Maria domiciliază și ea în aceeași casă cu mama sa. Faptul, că Gîlcă Maria dispune și de alte spații locative nicidecum nu permite de a stabili, că domiciliul său nu este în casa părintească, unde de fapt ea locuia permanent.

Astfel, inculpatul a comis o vătămare intenționată medie a integrității corporale, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute de art. 151 Cod penal, dar care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății,

precum și violarea de domiciliu, manifestată prin pătrunderea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia și refuzul de a-1 părăsi la cererea ei, săvârșite cu aplicarea violenței și amenințarea aplicării violenței, adică a săvârșit infracțiunile prevăzute la art.152 alin. (1), 179 alin. (2) Cod penal.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, că inculpatul nu are antecedente penale, la locul de trai este caracterizat pozitiv, este participant la conflictul armat din Transnistria, că a comis infracțiunea în stare de ebrietate, că în privința Mariei Gîlcă au fost aplicate măsuri de protecție față de agresorul Moisei Victor pe un termen de 3 luni, fapt ce dovedește comportarea violentă și agresivă a inculpatului în raport cu Gîlcă Maria.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să fie achitat sau procesul penal în privința sa să fie încetat, prin prisma prevederilor art. 391 alin. (1) pct. 7) Cod de procedură penală.

Apelantul a relevat că în ordonanțele de pornire a urmăririi penale sunt vag descrise evenimentele produse, nu se indică cine este proprietarul domiciliului violat, unde este situat acest bun, conținutul articolului în baza căruia se pornește urmărirea penală. Deci, aceste documente principale sunt ilegale, neîntemeiate, din ce rezultă că și probele acumulate nu au bază juridică.

Certificatul eliberat de către Oficiul cadastral, cu certitudine confirmă faptul că proprietarul domiciliului violat este Gîlcă Vasilii, deși în ordonanțele de pornire a urmăririi penale este indicată petiționara Gîlcă Maria.

Art. 276 Cod de procedură penală stipulează că urmărirea penală se pornește numai în baza plîngerii prealabile a victimei în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal. În cazul dat, Gîlcă Maria nu este proprietara bunului respectiv și nicidecum nu poate fi considerată ca victimă, necătînd la faptul că acuzatorul de stat a anexat la materialele cauzei testamentul întocmit de Gîlcă Ana în care se prevede că toată averea pe care o deține, după decesul ei îi revine lui Gîlcă Maria. La momentul sesizării organului de urmărire penală Gîlcă Ana este încă în viață, dispune de dreptul de a-și schimba părerea, astfel reiese că Gîlcă Maria nu este proprietara bunului în litigiu.

Conform raportului de expertiză medico-legală s-a stabilit că el nu a putut aplica lovituri cu piciorul, deoarece la acel moment piciorul era fracturat.

Dacă a și fost fracturată mîna părții vătămate, nu s-a demonstrat în ce circumstanțe s-a petrecut acest eveniment, în casă, în ogradă, în drum și de către cine.

Prin urmare, acuzatorul de stat nu a prezentat în instanța de judecată probe pertinente și concludente, care ar demonstra vinovăția inculpatului, iar în acțiunile lui nu există elementele constitutive ale infracțiunilor imputate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 18 iunie 2013, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că sentința instanței de fond este legală și întemeiată, că acțiunile inculpatului au fost corect calificate, fiind cu certitudine dovedită vinovăția lui pe ambele capete de acuzare, conform următoarelor probe.

Partea vătămată Gîlcă M. a declarat că la 13 ianuarie 2012, inculpatul a intrat fără permisiune în casă, a bătut-o cu pumnii și picioarele pentru că ea nu dorește să

locuiască cu el. Doar cu forța l-au scos din casă, iar în procesul conflictului, inculpatul a mai lovit și alte persoane.

Martorul Buza E. a confirmat declarațiile părții vătămate, mai indicând că și ea, de rînd cu partea vătămată și soțul ei, a fost lovită de inculpat cu un baston.

Analizînd aceste declarații, instanța de apel a statuat că corespund realității, corect au fost apreciate ca veridice de către instanța de fond, deoarece nu s-au constatat careva abateri procesuale la colectarea și administrarea lor.

Conform probelor cercetare s-a dovedit că anterior Gîlcă M. nu avea careva leziuni corporale, în special în regiunea mîinii, că doar inculpatul i-a aplicat lovituri la data respectivă și nu și alte persoane, iar potrivit raportului de expertiză medico-legală în comisie din 03.07.2012, vechimea leziunilor depistate la partea vătămată nu contravine timpului stabilit de către organul de urmărire penală.

Instanța a observat că acțiunea de pătrundere presupune violarea spațiului locativ, intrarea ilegală a făptuitorului în domiciliu sau reședința persoanei.

Potrivit practicii și doctrinei penale noțiunea de domiciliu desemnează locul în care persoana își are locuința stabilă, statornică sau principală, iar noțiunea de reședință indică atît sediul unei autorități, cît și a unei persoane fizice, precum și localitatea sau clădirea în care aceasta se află temporar sau permanent.

Rezultă că, argumentele expuse în apărarea inculpatului cu privire la lipsa plîngerii părții vătămate nu pot fi reținute, deoarece Gîlcă M. legal a fost recunoscută ca parte vătămată, procedura penală, inclusiv art. 276 Cod de procedură penală, în acest caz a fost pe deplin respectată.

În esență, în speța nici nu era nevoie de a demonstra cine este proprietarul imobilului, acest fapt nici nu are importanță la calificarea acțiunilor inculpatului, deoarece a fost dovedit că partea vătămată domicilia în acel imobil, adică își avea reședința acolo.

Potrivit proceselor-verbale din 22.08.2012 de prezentare a învinuitului și apărătorului său a materialelor de urmărire penală, după luarea cunoștinței de materialele de urmărire penală, ultimii nu au invocat încălcarea prevederilor art. 63, 230 și 287 Cod de procedură penală.

Prin urmare, apelul este neîntemeiat și în partea nominalizată, deoarece avocatul și inculpatul nu au abordat nulitatea actelor procedurale, presupuse a fi viciate juridic, în termenul prevăzut de lege, adică la terminarea urmăririi penale, ei au pierdut dreptul de a contesta aceste acte ulterior, adică în instanțele de judecată, prezumîndu-se că inculpatul și apărătorul său au acceptat modul în care s-a desfășurat respectivul proces penal, iar instanța de judecată, potrivit normelor procedural penale nu a avut temei și suport legal pentru a invoca din oficiu chestiunile abordate.

Astfel, instanța de fond și-a întemeiat sentința pe probe cercetate în mod legal în ședințele de judecată, fiecare probă fiind apreciată din punct de vedere al pertinentei concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, adoptînd o hotărîre legală și întemeiată.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestor hotărîri, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să fie achitat.

Recurentul a specificat că:

a) instanțele au apreciat în mod eronat probele, existînd temeiuri suficiente

care stabilesc cu certitudine lipsa în acțiunile lui a elementelor constitutive ale infracțiunilor incriminate. Starea de fapt și de drept constatată atât de instanța de fond, cât și de instanța de apel nu și-a găsit pe deplin confirmare în cadrul cercetării judecătorești, iar probele administrate au fost cercetate incorect, nefiind examinate în ansamblu sub toate aspectele și în mod obiectiv. N-a fost dată o apreciere juridică corectă raportului de expertiză medico-legală în comisie în privința sa, care eronat a fost apreciat în defavoarea lui, fiind pusă și la baza demonstrării vinovăției. Critic urmează a fi apreciate și declarațiile martorului Roșca Anatolie. N-a fost dată o apreciere juridică corectă nici declarațiilor expertului judiciar Corbu Chiril. Instanța de apel greșit a calificat acțiunile lui în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, bazându-se doar pe declarațiile părții vătămate Gîlcă Maria;

b) ambele instanțe eronat au stabilit că situații similare s-au petrecut și la 10.06.2012, ceea ce nu corespunde stării de fapt constatate chiar în cadrul cercetării judecătorești, și acest fapt urmează a fi apreciat critic deoarece nicidecum nu s-a constatat că el a provocat o cădere liberă părții vătămate Gîlcă Maria, care ar fi produs luxația. Contradictorii în acest sens urmează a fi apreciate și declarațiile persoanelor care au declarat că dînsul era cu bastonul în casă, apoi că l-a luat din automobil.

Instanțele judecătorești nu au dat o apreciere nici faptului că în acel imobil mai locuia și feciorul lui, la care dînsul a venit să-l viziteze, folosindu-se de drepturile și obligațiunile sale părintești. Totodată accesul în imobilul dat nu i-a fost interzis, ce se confirmă prin faptul că toate părțile vătămate, cât și martorii, în cadrul audierilor au depus declarații în privința lui, numindu-l ca membru de familie, ginere, cumnat inclusiv soț.

Din punct de vedere juridic, aceste circumstanțe de fapt urmează a fi calificate ca samovolnicie, prevăzută de Codul contravențional.

Calificarea acțiunilor lui în baza art. 152 alin. (1) Cod penal nu este necesară din motiv că acțiunile „cauzarea vătămarilor corporale medii” deja se cuprind în prevederile art.179 alin. (2) Cod penal.

Instanțele nu au motivat și individualizat pedeapsa aplicată;

c) deasemenea, acuzațiile formulate în baza art.179 alin. (2) Cod penal, sunt imprecise, deoarece procurorul în ordonanța de învinuire precum și în rechizitoriul nu a înaintat o acuzație concretă, pentru a-i respecta dreptul la apărare dar s-a limitat la transcrierea textului dispoziției acestui articol, nestabilind concret în acțiunile lui, cele patru elemente calificative a componentei de violare de domiciliu și anume: pătrunderea ilegală; rămînerea ilegală, refuzul de a le părăsi; aplicarea violenței.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, faptei săvîrșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 420 alin. (1) Cod de procedură penală, deciziile pronunțate de curțile de apel ca instanțe de apel pot fi atacate cu recurs.

Dar, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. În coreapundere cu art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept și pe temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (pct. 5 din decizie).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete din apelul procurorului nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care este esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, omițîndu-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat.

Rezultă, că recursul de pe rol în această parte nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar justifica acest recurs.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al doilea rînd, recursul dat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, este întemeiat pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei (pct. 5 lit. a) și c) din decizie).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decît cel

pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

În al treilea rând, potrivit conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

Se atestă, însă, că motivele specificate în recursul ordinar și reproduse în pct. 5 lit. b) din prezenta decizie, nu au fost invocate și în apel (*pct. 3 și 5 din decizie*).

Prin urmare, și în aspectul vizat recursul ordinar nu are suport legal.

În al patrulea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12 Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiurile când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și cu referire la temeiurile de drept nominalizate și conținute în recursul ordinar dar fără a se specifica și esența erorilor concrete de drept în acest sens (*pct. 5 din decizie*), se constată că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că ambele instanțe au constatat și apreciat corect circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor infracționale ale ultimului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat (*pct. 3 și 4 din decizie*). La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. Deci pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată ultimului în corespundere cu prevederile legale.

Pe lângă aceasta, cu referire la argumentele indicate la pct. 5 lit. c) din prezenta decizie se reține că rechizitoriul întrunește toate condițiile de fapt și de drept stipulate în art. 296 Cod de procedură penală (*f.d. 127*).

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunilor imputate, că faptei săvârșite de inculpat i s-a dat o încadrare juridică corectă, că recursul ordinar este și unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol, în raport cu motivele invocate, nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Moisei Victor Mihail împotriva sentinței Judecătoriei Căușeni din 21 februarie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 18 iunie 2013, deoarece nu îndeplinește condițiile de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 19 martie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

19 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Constantin Gurschi,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Căușeni din 21 februarie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 18 iunie 2013, declarat inculpatul

Moisei Victor Mihail, născut la 03 ianuarie 1969 în s. Tănătari, r-nul Căușeni, domiciliat în or. Bender, str. Odesei 4, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Moisei Victor Mihail împotriva sentinței Judecătorei Căușeni din 21 februarie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 18 iunie 2013, deoarece nu îndeplinește condițiile de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 19 martie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco